

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 8 października 2013 r.*

Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące pierwszego zezwolenia na wprowadzenie do obrotu substancji czynnej pod nazwą glifosat — Częściowa odmowa udzielenia dostępu — Ryzyko naruszenia interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej — Artykuł 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 — Nadrzędny interes publiczny — Rozporządzenie nr 1367/2006 — Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 — Dyrektywa 91/414/EWG

W sprawie T-545/11

Stichting Greenpeace Nederland, z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy),

Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

reprezentowane przez adwokatów B. Kloostrę oraz A. van den Biesena,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez P. Olivera, P. Ondrůška oraz C. ten Dam, a następnie przez P. Olivera, P. Ondrůška oraz C. Zadrę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia dostępu do tomu 4 projektu sprawozdania z oceny, sporządzonego przez Republikę Federalną Niemiec jako państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy, substancji czynnej pod nazwą glifosat, na podstawie dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 11, s. 332),

SĄD (druga izba),

w składzie: N.J. Forwood, prezes, F. Dehousse i J. Schwarcz (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 lutego 2013 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 20 grudnia 2010 r. skarżące, Stichting Greenpeace Nederland i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), złożyły wniosek o udzielenie dostępu do kilku dokumentów dotyczących pierwszego zezwolenia na wprowadzenie do obrotu substancji czynnej pod nazwą glifosat, wydanego na podstawie dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 11, s. 332). Wniosek ten został oparty na rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331) oraz rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).
- 2 Wniosek dotyczył następujących dokumentów:
 - kopii projektu sprawozdania z oceny przygotowanego przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy – Republikę Federalną Niemiec – przed pierwszym włączeniem glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414 (zwanego dalej „projektem sprawozdania”);
 - pełnej listy wszystkich testów przedstawionych przez wnioskodawców włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414, przyjętego dyrektywą Komisji 2001/99/WE z dnia 20 listopada 2001 r. zmieniającą załącznik I do dyrektywy 91/414 m.in. w celu włączenia glifosatu (Dz.U. L 304, s. 14 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 34, s. 182);
 - kompletnej, pełnej i oryginalnej dokumentacji testów dostarczonej przez wnioskodawców włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414 w 2001 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona testów na długoterminową toksyczność, testów na działanie mutagenne, rakotwórcze, neurotoksyczne i badań nad rozrodczością.
- 3 Pismem z dnia 20 stycznia 2011 r. Komisja Europejska wezwała skarżące do zwrócenia się do władz niemieckich w celu uzyskania dostępu do wnioskowanych dokumentów.
- 4 Pismem z dnia 7 lutego 2011 r. skarżące złożyły wniosek potwierdzający o udzielenie dostępu do dokumentów na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 5 Po złożeniu wniosku o uprzednią zgodę władz niemieckich, zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001, pismem z dnia 6 maja 2011 r. sekretarz generalny Komisji udzielił dostępu do projektu sprawozdania, z wyjątkiem jego tomu 4 (zwanego dalej „spornym dokumentem”), do którego rzeczony władze odmówiły udzielenia dostępu, a który zawierał pełny wykaz wszystkich testów dostarczonych przez wnioskodawców pierwszego włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414. Poinformował on skarżące, że Komisja nie posiada kompletnej, pełnej i oryginalnej dokumentacji tych testów, która nigdy nie została jej przekazana. Rzeczony sekretarz generalny wyjaśnił również, że nadal trwają konsultacje z władzami niemieckimi co do ujawnienia spornego dokumentu oraz że decyzja zostanie podjęta później.
- 6 Decyzją z dnia 10 sierpnia 2011 r. sekretarz generalny Komisji odmówił udzielenia dostępu do spornego dokumentu w oparciu o odmowę wyrażoną przez Republikę Federalną Niemiec (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

- 7 W zaskarżonej decyzji sekretarz generalny Komisji przedstawił względy, w oparciu o które Republika Federalna Niemiec sprzeciwiła się ujawnieniu spornego dokumentu, na podstawie wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, to znaczy ochrony interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej. Republika Federalna Niemiec była bowiem zdania, że sporny dokument zawierał informacje poufne o prawach własności intelektualnej wnioskodawców włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414, czyli szczegółowy skład chemiczny substancji czynnej produkowanej przez każdego z nich, szczegółowe informacje dotyczące procesu produkcji substancji przez każdego wnioskodawcę włączenia, informacje dotyczące zanieczyszczeń, skład ostatecznych produktów i stosunki umowne między różnymi wnioskodawcami włączenia.
- 8 Po konstatacji, że władze niemieckie oświadczyły, iż nie stwierdziły istnienia nadrzędnego interesu publicznego takiego jak przewidziany przez art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, uzasadniającego ujawnienie spornego dokumentu, sekretarz generalny Komisji zbadał, czy w świetle rozporządzenia nr 1367/2006 można powołać się na taki interes publiczny. Uznał on, że art. 6 ust. 1 tego ostatniego rozporządzenia nie ma zastosowania do spornego dokumentu, ponieważ nie zawiera on informacji, które można byłoby uznać za dotyczące emisji do środowiska.
- 9 Zdaniem sekretarza generalnego Komisji ta ostatnia uznała, że dane informacje dotyczą procesu produkcji glifosatu przez wnioskodawców włączenia tego ostatniego do załącznika I do dyrektywy 91/414 oraz że w wyważeniu interesów, jakiego należy dokonać, konieczność ochrony ich praw własności intelektualnej wykracza poza interes publiczny w ujawnieniu informacji. Ujawnienie informacji zawartych w spornym dokumencie pozwoliłoby bowiem konkurencyjnym przedsiębiorstwom na skopiowanie procesu produkcyjnego wnioskodawców włączenia glifosatu, co prowadziłoby dla nich do znacznych strat, z naruszeniem ich interesów handlowych i ich praw własności intelektualnej. Interes publiczny w ujawnieniu dokumentów został już wzięty pod uwagę, ponieważ ewentualne skutki emisji glifosatu wynikają z innych – upublicznionych – części projektu sprawozdania, w szczególności jeśli chodzi o istotne zanieczyszczenia i metabolity. Co do informacji dotyczących nieistotnych zanieczyszczeń, zawartych w spornym dokumencie, odnosiły się one do elementów niestanowiących zagrożenia dla zdrowia lub środowiska, lecz prowadzących do ujawnienia procesu produkcyjnego każdego produktu.
- 10 Sekretarz generalny Komisji zauważył następnie, że z procedury, w której glifosat został włączony do załącznika I do dyrektywy 91/414 wynika, iż wymogi ustanowione przez rozporządzenie nr 1367/2006 w kontekście publicznego udostępnienia informacji o oddziaływaniu tej substancji na środowisko zostały uwzględnione. W tych okolicznościach przeważa ochrona interesów producentów tej substancji.
- 11 Sekretarz generalny Komisji wywiódł z tego, że wnioskowane informacje nie dotyczą emisji do środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 oraz że nie ma dowodu na istnienie nadrzędnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001, bowiem jego zdaniem taki interes istnieje w ochronie interesów handlowych i praw własności intelektualnej producentów glifosatu.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 października 2011 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.

- 13 Skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie, że Komisja działała z naruszeniem Konwencji sporządzonej w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”), rozporządzenia nr 1049/2001 oraz rozporządzenia nr 1367/2006;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 14 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 15 W ramach środków organizacji postępowania Sąd zadał skarżącym dwa pytania, na które odpowiedziały one pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 stycznia 2013 r.
- 16 Postanowieniem Sądu z dnia 9 stycznia 2013 r. Komisja została wezwana do przedstawienia Sądowi spornego dokumentu oraz określenia części dotyczących czystości glifosatu, „tożsamości” i ilości wszystkich obecnych w nim zanieczyszczeń oraz profilu analitycznego partii użytych do kontroli, przy czym sporny dokument nie podlegał przekazaniu skarżącym. Pismem z dnia 25 stycznia 2013 r. Komisja przedstawiła sporny dokument.
- 17 Sporny dokument składa się z trzech „poddokumentów”. Pierwszy poddokument jest zatytułowany „Monografia – 11 grudnia 1998 r. – Tom 4 – Część A – Glifosat” i zawiera osiem punktów zatytułowanych „C.1. Informacje poufne”, „C.1.1. Szczegółowe informacje dotyczące metod produkcji substancji czynnej (załącznik II A 1.8)”, „C.1.2. Szczegółowa specyfikacja substancji czynnej (załącznik II A 1.9–1.11)”, „C.1.3. Szczegółowy opis przygotowań (załącznik II A 1.4)”, „C.2. Streszczenie i ocena informacji dotyczących złożenia wspólnych materiałów”, „C.2.1. Streszczenie przedstawionych informacji i dokumentów (w materiałach dokument B)”, „C.2.2. Ocena przedstawionych informacji i dokumentów” oraz „C.2.3. Wniosek dotyczący racjonalnego charakteru – lub jego braku – środków podjętych przez zgłaszające przedsiębiorstwa”. Drugi poddokument jest zatytułowany „Uzupełnienie monografii – Tom 4 z dnia 11 grudnia 1998 r. – Glifosat – Glifosat-trimesium – Część A – Glifosat”, nosi datę 14 stycznia 2000 r. i zawiera tylko jeden punkt zatytułowany „C.1.2.1. Tożsamość izomerów, zanieczyszczeń i dodatków (załącznik II A 1.10)”. Trzeci poddokument ma tytuł „Uzupełnienie drugie monografii – Tom 4 z dnia 11 grudnia 1998 r. – Glifosat – Glifosat-trimesium”, nosi datę 12 maja 2001 r. i zawiera trzy punkty zatytułowane: „C.1.1. Szczegółowe informacje dotyczące metod produkcji substancji czynnej (załącznik II A 1.8)”, „C.1.2. Szczegółowa specyfikacja czystości substancji czynnej” oraz „C.1.2.1. Tożsamość izomerów, zanieczyszczeń i dodatków (załącznik II A 1.10)”.
- 18 Pismem z dnia 25 stycznia 2013 r. Komisja podała również części trzech poddokumentów składających się na sporny dokument, które dotyczą czystości glifosatu, „tożsamości” i ilości wszystkich obecnych w nim zanieczyszczeń oraz profilu analitycznego partii użytych do kontroli.

W przedmiocie zakresu sporu

- 19 Zakres sporu należy uściślić w trzech aspektach.

- 20 Po pierwsze, Komisja podnosi, że ani decyzja z dnia 6 maja 2011 r., ani zaskarżona decyzja nie zawierają odmowy w odniesieniu do dostępu do kompletnej, pełnej i oryginalnej dokumentacji testów złożonych przez wnioskodawców włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414, wnioskowanego przez skarżące w ich piśmie z dnia 20 grudnia 2010 r. Zgodnie z przepisami dotyczącymi badania substancji czynnych znajdujących się w środkach ochrony roślin, od Republiki Federalnej Niemiec Komisja otrzymała jedynie streszczenie dokumentacji dotyczącej glifosatu, zawierające kopię zgłoszenia, zalecane warunki użytkowania oraz streszczenia i wyniki prób, ale nie same protokoły i sprawozdania z badań.
- 21 Na rozprawie skarżące oświadczyły, że przyjmują fakt, iż Komisja nie była w posiadaniu tej dokumentacji. Należy zatem uznać, że spór nie dotyczy ewentualnej odmowy udzielenia dostępu do owej dokumentacji.
- 22 Po drugie, skarżące potwierdziły, że skoro zawierał on informacje dotyczące stosunków umownych między różnymi przedsiębiorcami, którzy zgłosili substancję czynną lub informacje o metodzie jej produkcji, sporny dokument nie jest przedmiotem ich zainteresowania. Wnoszą one zatem o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji tylko w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej udzielenia dostępu do informacji o stopniu czystości substancji czynnej, „tożsamości” i ilości zanieczyszczeń obecnych w materiale technicznym, o profilu analitycznym partii i dokładnym składzie opracowanego produktu.
- 23 Po trzecie, skarżące wyjaśniły na rozprawie, co uważają za informacje dotyczące „tożsamości” i ilości zanieczyszczeń oraz profilu analitycznego partii. W odniesieniu do zanieczyszczeń oświadczyły, że dążą do poznania innych substancji chemicznych wyprodukowanych w trakcie procesu produkcyjnego glifosatu i ich ilości. W odniesieniu do profilu analitycznego partii przedstawionych przez przedsiębiorstwa do testów wyraziły chęć poznania zawartości i składu partii, w szczególności pozostałych dodanych substancji chemicznych, jak również opisu testów i ich rzeczywistych skutków.
- 24 Należy zatem zawęzić spór do części spornego dokumentu, która zawiera informacje o stopniu czystości substancji czynnej, „tożsamości” i ilości zanieczyszczeń obecnych w materiale technicznym, o profilu analitycznym partii i dokładnym składzie opracowanego produktu, jak zostały opisane w pkt 23 powyżej.

Co do prawa

- 25 W swojej skardze skarżące podnoszą trzy zarzuty. Po pierwsze, uważają one, że art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 nie przyznaje państwu członkowskiemu prawa weta, a Komisja nie może opierać się na opinii tego państwa członkowskiego co do stosowania wyjątku ustanowionego na mocy art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia. Po drugie, utrzymują one, że wyjątek od prawa dostępu mający na celu ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej powinien być uchylony, ponieważ nadrzędny interes publiczny uzasadnia ujawnienie żądanych informacji, które dotyczą emisji do środowiska. Po trzecie, podnoszą one, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 4 konwencji z Aarhus, ponieważ Komisja nie dokonała oceny rzeczywistego ryzyka zaszkodzenia interesom handlowym, na które się powołała.
- 26 Należy rozpocząć od zbadania drugiego zarzutu skargi, co zakłada ustalenie przede wszystkim zakresu prawa dostępu wynikającego z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, a następnie pojęcia informacji dotyczących emisji do środowiska.

W przedmiocie zakresu prawa dostępu wynikającego z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006

- 27 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie ze swym motywem 1 rozporządzenie nr 1049/2001 jest przejawem woli wyrażonej w art. 1 akapit drugi TUE, dodanym przez traktat z Amsterdamu, aby wyznaczyć nowy etap w procesie tworzenia coraz ściślej związków między narodami Europy, w którym decyzje podejmowane są z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości i jak najbliżej obywateli. Jak przypomina motyw 2 tego rozporządzenia, prawo publicznego dostępu do dokumentów instytucji związane jest z ich demokratycznym charakterem (zob. wyrok Trybunału z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie C-506/08 P Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, Zb.Orz. s. I-6237, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 W tym celu rozporządzenie nr 1049/2001 zmierza, jak wskazują jego motyw 4 i art. 1, do zapewnienia możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji (zob. ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 29 Prawo to podlega jednak pewnym ograniczeniom z przyczyn dotyczących względów interesu publicznego lub prywatnego. Dokładniej, zgodnie z jego motywem 11, rozporządzenie to przewiduje w swym art. 4 system wyjątków pozwalający instytucjom na odmowę udzielenia dostępu do dokumentu, w przypadku gdy jego ujawnienie naruszyłoby jeden z interesów chronionych przez ten artykuł (zob. ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności art. 4 ust. 5 stanowi, że państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody.
- 30 Z chwilą, gdy państwo członkowskie skorzystało z przyznanego mu na mocy art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 uprawnienia do żądania, aby określony dokument wydany przez to państwo nie był ujawniany bez jego uprzedniej zgody, ewentualne ujawnienie tego dokumentu przez instytucję wymaga uprzedniego uzyskania zgody tego państwa członkowskiego (wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-64/05 P Szwecja przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-11389, pkt 50).
- 31 Jednakże z orzecznictwa wynika, że art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 upoważnia dane państwo członkowskie do sprzeciwienia się ujawnieniu wydanych przez nie dokumentów jedynie na podstawie wyjątków przedmiotowych określonych w ust. 1–3 tego artykułu i przy odpowiednim uzasadnieniu jego stanowiska w tym względzie (ww. w pkt 30 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko Komisji, pkt 99).
- 32 Niemniej wyjątki te, jako wprowadzające odstępstwo od zasady możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów, powinny być interpretowane i stosowane w sposób ścisły (zob. ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Jeżeli powołany wyjątek jest jednym z wymienionych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, państwo członkowskie sprzeciwiające się ujawnieniu pochodzących od niego dokumentów powinno ocenić, czy nie istnieje nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danych dokumentów.
- 34 W niniejszej sprawie z zaskarżonej decyzji wynika, że Republika Federalna Niemiec, z której pochodzi sporny dokument, sprzeciwia się jego ujawnieniu, uzasadniając swą odmowę wyjątkiem przewidzianym przez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, opartym na zagrożeniu ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, w tym jeśli chodzi o własność intelektualną, oraz że uznała, iż nie istnieje nadrzędny interes publiczny uzasadniający jego ujawnienie.
- 35 W drugiej kolejności art. 3 rozporządzenia nr 1367/2006 stanowi, że rozporządzenie nr 1049/2001 jest uregulowaniem mającym zastosowanie do wszystkich wniosków o dostęp do informacji dotyczących środowiska. Z motywów 8 i 15 rozporządzenia nr 1367/2006, a w szczególności ze sformułowania

„z zastrzeżeniem bardziej szczegółowych przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wniosków o dostęp do informacji dotyczących środowiska” w związku z art. 3 i 6 rzeczonego rozporządzenia, wynika bowiem, że to ostatnie rozporządzenie zawiera przepisy, które zastępują, zmieniają lub uszczegółwiają niektóre przepisy rozporządzenia nr 1049/2001 wówczas, gdy wniosek o udzielenie dostępu odnosi się do informacji dotyczących środowiska lub informacji dotyczących emisji do środowiska (wyrok Sądu z dnia 9 września 2011 r. w sprawie T-29/08 LPN przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-6021, pkt 105, 106, będący przedmiotem odwołań C-514/11 P i C-605/11 P, zawisłych przed Trybunałem).

- 36 Jeśli chodzi o dostęp do dokumentów zawierających informacje dotyczące środowiska, obowiązek ścisłej interpretacji wyjątków przewidzianych przez rozporządzenie nr 1049/2001, potwierdzonych przez motyw 15 zdanie drugie i art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 jest wzmocniony, po pierwsze, koniecznością uwzględnienia przez daną instytucję interesu publicznego w ujawnieniu takich informacji, a także poprzez odniesienie się do tego, czy informacje te dotyczą emisji do środowiska, oraz po drugie, tym, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie zawiera analogicznych wyjaśnień co do stosowania rzeczonych wyjątków w tej dziedzinie (ww. w pkt 35 wyrok w sprawie LPN przeciwko Komisji, pkt 107).
- 37 Artykuł 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 przewiduje domniemanie prawne, zgodnie z którym ujawnienie leży w nadrzędnym interesie publicznym wówczas, gdy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska, chyba że informacje te dotyczą dochodzenia, zwłaszcza w sprawie ewentualnego uchybienia prawu Unii Europejskiej (ww. w pkt 35 wyrok w sprawie LPN przeciwko Komisji, pkt 108).
- 38 Następnie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 wymaga, aby dana instytucja, do której złożono wniosek o udzielenie dostępu do dokumentu, ujawniła go w przypadku, gdy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska, nawet jeśli takie ujawnienie może zagrażać ochronie interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, w tym prawom własności intelektualnej tej osoby w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 39 Argumenty przedstawione przez Komisję w celu uzasadnienia odmiennej interpretacji art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 można jedynie odrzucić.
- 40 Po pierwsze, Komisja twierdzi, że ujawnienie informacji zawartych w spornym dokumencie mogłoby poważnie zakłócić równowagę wprowadzoną przez prawodawcę Unii w dyrektywie 91/414 poprzez spowodowanie istotnych konsekwencji gospodarczych dla przedsiębiorców, którzy zastosowali procedurę zezwolenia na wprowadzenie do obrotu substancji czynnych przewidzianą przez tę dyrektywę. Zawiera ona wprawdzie przepisy mające na celu ochronę poufności informacji stanowiących tajemnicę przemysłową lub handlową, dostarczonych w ramach uregulowanej przez nią procedury zezwolenia na wprowadzenie do obrotu substancji czynnych, wystarczy jednak stwierdzić, że istnienie takich regulacji nie pozwala sprzeciwić się niewzruszalnemu domniemaniu wynikającemu z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 (zob. pkt 38 powyżej).
- 41 Po drugie, to samo dotyczy okoliczności, zgodnie z którą ujawnienie określonej liczby informacji dotyczących zanieczyszczeń wykrytych w substancji czynnej jest uważane za zagrażające ochronie interesów handlowych danych osób na mocy art. 63 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, s. 1). Taki przepis odsyła bowiem wyłącznie do interesu publicznego chronionego przez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, przed którym ma pierwszeństwo nadrzędny interes publiczny wymieniony w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006.

- 42 Po trzecie, Komisja powołuje się na orzecznictwo, w którym Trybunał ustalił szczególne zasady interpretacji rozporządzenia nr 1049/2001, jeżeli dokumenty, o których ujawnienie złożono wnioski, podlegają też szczególnym regulacjom co do ich przekazania zainteresowanym stronom w ramach procedury szczególnej (wyroki Trybunału: z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-139/07 P Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, Zb.Orz. s. I-5885, pkt 58; z dnia 21 września 2010 r. w sprawach połączonych C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P Szwecja i in. przeciwko API i Komisji, Zb.Orz. s. I-8533, pkt 100). Zakładając, że w celu interpretacji art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 należy uwzględnić okoliczność, iż informacje wnioskowane w niniejszej sprawie zostały przekazane państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy w postępowaniu o włączenie glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414, zgodnie z ww. wyrokami prowadziłyby to jedynie do powstania ogólnego domniemania, zgodnie z którym ujawnienie takich informacji mogłoby naruszyć interesy chronione tym przepisem. Taki wniosek pozostałby bez wpływu na zakres zasady ustalonej przez art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, która w niepodważalny sposób przyznaje pierwszeństwo wymienionemu tam nadrzędemu interesowi publicznemu nad interesem opartym na naruszeniu interesów handlowych, w tym jeśli chodzi o własność intelektualną.
- 43 Po czwarte, Komisja uważa, że należy zapewnić interpretację rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1367/2006, która jest spójna z prawem Unii i porozumieniami międzynarodowymi podpisanymi przez Unię, w tej sprawie Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 389) (zwaną dalej „kartą”) oraz Porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 214, zwanym dalej „porozumieniem TRIPS”) zawartym w załączniku 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. L 336, s. 3).
- 44 Z jednej strony należy wprawdzie przypomnieć, że art. 16 i 17 karty ustanawiają odpowiednio wolność prowadzenia działalności gospodarczej i prawo własności, które należą również do zasad ogólnych Unii tak jak ochrona tajemnicy handlowej (zob. wyrok Trybunału z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-1/11 Interseroh Scrap and Metal Trading, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). Niemniej nie można przyjąć, że w celu zapewnienia spójnej interpretacji przepisów Unii ważność przepisu prawa wtórnego, który jest jednoznaczny i bezwarunkowy, mogłaby zostać podważona (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Interseroh Scrap and Metal Trading, pkt 44, 46). Pod przykrywką słusznej równowagi pomiędzy ochroną podstawowego prawa własności, do którego należą prawa związane z własnością intelektualną, a ochroną innych praw podstawowych, poprzez swoją argumentację Komisja dąży do niezastosowania art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, a nie do zapewnienia spójnej lub harmonijnej interpretacji rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1367/2006 z uregulowaniami karty, dyrektywy 91/414 lub rozporządzenia nr 1107/2009. Nie można w każdym razie utrzymać takiego podejścia, ponieważ skutkowałoby ono niezastosowaniem jednoznacznego i bezwarunkowego przepisu rozporządzenia Unii, co do którego nawet nie podnosi się, aby był on sprzeczny z nadrzędą zasadą prawną.
- 45 Z drugiej strony postanowienia porozumienia TRIPS, które stanowią część porozumienia WTO, podpisanego przez Wspólnotę a następnie zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 21, s. 80), są integralną częścią porządku prawnego Unii. W razie ustalenia, że w dziedzinie objętej porozumieniem TRIPS istnieją już przepisy prawa Unii, stosuje się prawo Unii, co oznacza, iż w miarę możliwości należy dokonywać wykładni zgodnej z porozumieniem TRIPS, choć nie ma możliwości przypisania rozpatrywanemu postanowieniu tego porozumienia bezpośredniej skuteczności (zob. wyrok Trybunału z dnia 11 września 2007 r. w sprawie C-431/05 Merck Genéricos - Produtos Farmacêuticos, Zb.Orz. s. I-7001, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Komisja twierdzi, że rozporządzenia nr 1049/2001 i nr 1367/2006 oraz regulacje dotyczące emisji do środowiska zawarte w konwencji z Aarhus należy interpretować w sposób zrównoważony i proporcjonalny, aby nie były sprzeczne z przepisami art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS, które chronią przed publicznym ujawnieniem informacji mającej

wartość handlową. W istocie do Sądu wnosi się o zapewnienie interpretacji przepisów art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 zgodnej z art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS. Należy jednak także w tym miejscu stwierdzić, że argumentacja Komisji prowadzi do niestosowania przepisów art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, a nie do zapewnienia interpretacji brzmienia tego artykułu, która byłaby zgodna z treścią art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS, ponieważ uprzywilejowuje ona ochronę przyznaną prawom własności intelektualnej względem niewzruszalnego domniemania na rzecz ujawnienia informacji, jeżeli dotyczą one emisji do środowiska. W każdym razie nie można podtrzymać takiego podejścia, bowiem w rzeczywistości prowadzi ono do podważenia zgodności z prawem art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 w świetle art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawie T-201/04 Microsoft przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3601, pkt 800).

- 46 Z pkt 35–45 powyżej wynika, że art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 zobowiązuje do ujawnienia dokumentu, jeżeli wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska, nawet w wypadku zagrożenia interesów chronionych przez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, przy czym nie można podważyć tej interpretacji pod przykrywką interpretacji spójnej, harmonijnej lub zgodnej z przepisami art. 16 i 17 karty, art. 39 ust. 2 i 3 porozumienia TRIPS, dyrektywy 91/414 lub rozporządzenia nr 1107/2009.

W przedmiocie pojęcia informacji dotyczących emisji do środowiska

- 47 Zdaniem skarżących Komisja nie uwzględniła domniemania wynikającego z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, że wnioskowane informacje stanowią informacje dotyczące środowiska, które odnoszą się do emisji do środowiska. Jako że informacje bezpośrednio związane z czystością glifosatu, mianowicie tożsamość i ilość wszystkich obecnych w nim zanieczyszczeń oraz profil analityczny partii, które zostały użyte do kontroli i badań, w wyniku których rzeczona substancja została włączona do załącznika I do dyrektywy 91/414 stanowią takie informacje, skład produktu pozwala na ustalenie emitowanych substancji toksycznych.
- 48 Komisja podnosi przede wszystkim, że pojęcie emisji należy interpretować ściśle oraz że zgodnie z wytycznymi na temat stosowania konwencji z Aarhus opublikowanymi przez Europejską Komisję Gospodarczą Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) w 2000 r. (zwanymi dalej „wytycznymi”) obejmuje ono bezpośrednio lub pośrednio uwolnienie substancji z instalacji. Następnie twierdzi ona, że wnioskowane informacje nie dotyczyły emisji do środowiska, bowiem informacje zawarte w spornym dokumencie w szczególowy sposób dotyczą metod produkcji glifosatu, przedstawionych przez różnych wnioskodawców i chronionych przez prawa własności intelektualnej, przy czym kategorii informacji interesujących skarżące nie można odróżniać i oddzielać od informacji o metodach produkcji substancji czynnej, które same są przedmiotem spornego dokumentu.
- 49 W pierwszej kolejności, jeżeli Komisja podnosi, że przepis dotyczący emisji do środowiska należy interpretować w sposób ścisły, należy stwierdzić, iż logika prawa dostępu do dokumentów instytucji, które jest ustanowione w art. 15 TFUE i w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz sprecyzowane – w odniesieniu do informacji dotyczących środowiska lub dotyczących emisji do środowiska – w rozporządzeniu nr 1367/2006, nie prowadzi do takiego wniosku.
- 50 Jeśli bowiem instytucje zamierzają przeciwstawić wyjątek wnioskowi o udzielenie dostępu do dokumentów, powinny one interpretować i stosować rzeczony wyjątek w sposób ścisły (zob. ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo), tak by nie podważyć zastosowania ogólnej zasady polegającej na zapewnieniu opinii publicznej jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji (wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. w sprawach połączonych T-109/05 i T-444/05 NLG przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2479, pkt 123).

- 51 Uznając, że jeżeli wnioskowane informacje dotyczyły emisji do środowiska, ujawnienie przedstawia nadrzędny interes publiczny względem interesu chronionego przez wyjątek, art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 pozwala na konkretną realizację rzeczony zasady ogólnej.
- 52 Należy również zauważyć, że w kontekście motywu 15 rozporządzenia nr 1367/2006 jedynie podstawy odmowy dostępu do informacji dotyczących środowiska powinny podlegać wykładni zawężającej, biorąc pod uwagę interes publiczny, któremu służy ujawnienie wnioskowanych informacji, oraz to, czy wnioskowane informacje mają związek z emisjami do środowiska. Jak bowiem stwierdzono na rozprawie, propozycja legislacyjna Komisji COM(2003) 622 wersja ostateczna z dnia 24 października 2003 r. przewidywała stosowanie wyjątków od prawa dostępu do dokumentów wynikających z art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001 do wniosków o udzielenie dostępu do informacji środowiskowych, nie wydzielając informacji dotyczących emisji do środowiska. Dopiero wspólne stanowisko Rady z dnia 18 lipca 2005 r. opowiedziało się na rzecz bardziej restrykcyjnego podejścia co do wyjątków od prawa dostępu poprzez przeformułowanie motywu 15 w brzmieniu bliskim wersji ostatecznej i poprzez włączenie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze zawierającego domniemanie prawne na korzyść ujawnienia informacji dotyczących emisji do środowiska.
- 53 Z powyższego wynika, że ani systematyka prawa dostępu do dokumentów Unii, taka jak wynika z rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1367/2006, jak również ich stosowanie, ani brzmienie tego ostatniego rozporządzenia wyjaśnione w pracach przygotowawczych nie oznacza, iż pojęcie emisji do środowiska należy interpretować ściśle. W konsekwencji, aby ujawnienie było zgodne z prawem, wystarczy, aby wnioskowane informacje w dostatecznie bezpośredni sposób dotyczyły emisji do środowiska.
- 54 Dokonane przez Komisję odesłanie do wytycznych na poparcie tego, że pojęcie emisji odnosi się do emisji z instalacji, nie pozwala na dojście do tego wniosku.
- 55 Zostało już stwierdzone, że wytyczne nie mogą nadać wiążącej wykładni konwencji z Aarhus (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 2012 r. w sprawie C-204/09 Flachglas Torgau, pkt 36), ponieważ rzecznik generalna E. Sharpston doszła do wniosku, iż nie mają one rozstrzygającego znaczenia dla kwestii wykładni rzeczony konwencji (opinia w ww. sprawie Flachglas Torgau, pkt 58). A fortiori nie można z tego wywnioskować nic innego dla wykładni rozporządzenia nr 1367/2006.
- 56 Ponadto wytyczne odsyłają do pojęcia emisji takiego, jakie wynika z dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 3, s. 80), której art. 2 pkt 5 definiuje emisję jako bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, przy czym instalacja oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa liczba działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy. Taką definicję wyjaśnia cel dyrektywy 96/61, czyli zapobieganie i zmniejszanie zanieczyszczeń pochodzących z określonych działań przemysłowych. Należy stwierdzić, że ani konwencja z Aarhus, ani rozporządzenie nr 1367/2006 nie ograniczają swoich odpowiednich zakresów stosowania do skutków takich działań. Zatem definicja emisji do środowiska, jaka wynika z wytycznych, nie może ponadto służyć do interpretacji rozporządzenia nr 1367/2006.
- 57 W drugiej kolejności należy ustalić, czy sporny dokument zawiera informacje, które w dostatecznie bezpośredni sposób dotyczą emisji do środowiska.
- 58 Po pierwsze, należy przypomnieć, że – jak stwierdzono w pkt 22 powyżej – skarżące nie wnoszą o udzielenie dostępu do informacji o stosunkach umownych między różnymi przedsiębiorcami, którzy zgłosili substancję czynną lub informacji o metodzie jej produkcji, które stanowią punkty „C.1.1. Szczegółowe informacje dotyczące metod produkcji substancji czynnej (załącznik II A 1.8)” (s. 1–11), „C.2. Streszczenie i ocena informacji dotyczących złożenia wspólnych materiałów” (s. 88 i 89)

pierwszego poddokumentu przekazanego Sądowi przez Komisję, oraz punkt „C.1.1. Szczegółowe informacje dotyczące metod produkcji substancji czynnej (załącznik II A 1.8)” (s. 1–3 włącznie) trzeciego poddokumentu przekazanego przez Komisję.

- 59 Po drugie, na rozprawie skarżące wyjaśniły niektóre punkty swojego wniosku o udzielenie dostępu. Pragną one mieć informacje dotyczące tożsamości i ilości zanieczyszczeń obecnych w glifosacie oraz profilu analitycznego testowanych partii, w szczególności ich składu, tożsamości i ilości substancji chemicznych dodawanych podczas testów, czasu trwania tych ostatnich i rzeczywistego wpływu na substancję czynną.
- 60 Zatem tylko w zakresie, w jakim części spornego dokumentu inne niż wymienione w pkt 58 powyżej zawierałyby informacje takie jak opisane w pkt 59 powyżej lub dotyczące składu środka ochrony roślin zawierającego glifosat i pod warunkiem, że informacje te mogą być uważane za dotyczące emisji do środowiska, należałoby stwierdzić, że Komisja dopuściła się błędu w ocenie, odmawiając ich ujawnienia.
- 61 Po trzecie, skarżące dostarczyły wyjaśnień co do sposobu, w jaki informacje dotyczące tożsamości i ilości zanieczyszczeń obecnych w glifosacie oraz profilu analitycznego testowanych partii, oraz składu produktu zawierającego tę substancję mogą prowadzić do ustalenia poziomu emisji rzeczonych zanieczyszczeń do środowiska.
- 62 W skardze skarżące utrzymują, że pozostałości substancji czynnej w środowisku i ich wpływ na zdrowie ludzkie są bezpośrednio związane z czystością substancji, w szczególności z „tożsamością” i z ilością zanieczyszczeń obecnych w glifosacie, a nie tylko z „tożsamością” i z ilością zanieczyszczeń uznanych za istotne przez Komisję. Ich zdaniem istotna jest również znajomość profilu analitycznego partii użytych do kontroli, aby móc je zinterpretować, i badań, na jakich zostało oparte włączenie glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414. To przyczyna, dla której należałoby ujawnić dokładny skład opracowanych i kontrolowanych produktów, co pozwoliłoby ustalić, jakie toksyczne pierwiastki są emitowane do środowiska i mogą tam pozostać przez pewien czas.
- 63 W odpowiedzi na pisemne pytania Sądu skarżące wyjaśniły również, w jaki sposób wnioskowane przez nie informacje łączą się z pojęciem emisji do środowiska. Zanieczyszczenia zawarte w glifosacie są bowiem uwalniane do środowiska w tym samym czasie co on. Ponadto te zanieczyszczenia mogą – w zależności od ich ilości – mieć wpływ na wyniki testów wymaganych do zbadania szkodliwych skutków glifosatu z uwagi na jego wpis do załącznika I do dyrektywy 91/414. Aby ustalić, czy testy wykonane z uwagi na ten wpis są reprezentatywne dla emisji do środowiska, które mają miejsce przy używaniu środków ochrony roślin zawierających glifosat, konieczne byłoby zatem posiadanie informacji o profilu analitycznym partii. W załączniku do swojej odpowiedzi skarżące zawarły dokument, który m.in. przedstawia metodę, jaką jest produkowany glifosat, oraz elementy, jakie są dodawane w celu wyprodukowania tej substancji czynnej, oraz który podkreśla fakt, iż zanieczyszczenia obecne w wyprodukowanej substancji czynnej są emitowane do środowiska. Ponadto ten sam dokument kładzie nacisk na znaczenie uzyskania informacji dotyczących profilu analitycznego testowanych partii w celu zbadania, czy ten profil odpowiada profilowi produktów wprowadzonych do obrotu, skoro produkcja w małym zakresie może prowadzić do profilu analitycznego glifosatu odmiennego od tego produkowanego w szerokim zakresie w celu jego wprowadzenia do obrotu. Poprzez uzyskanie tych informacji można byłoby kontrolować ewentualne różnice między profilami analitycznymi testowanych partii w celu włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414 i produktów wprowadzonych do obrotu oraz ustalić, czy przeprowadzone testy mają znaczenie w stosunku do rzeczywistych emisji glifosatu do środowiska. Wreszcie rzeczony dokument podkreśla, że wnioskowane informacje pozwoliłyby na poznanie poziomu metabolitu, w jaki przekształca się glifosat, który jest emitowany do środowiska, może mieć charakter trwały i zanieczyszcza wody podziemne.

- 64 Nawet jeśli Komisja przyznaje, że każda substancja musi być uwalniana do środowiska w pewnym momencie jej cyklu życiowego, uważa ona, iż sporny dokument nie zawiera informacji, które mogą być uważane za dotyczące emisji do środowiska, lecz informacje dotyczące metod produkcji stosowanych przez różnych przedsiębiorców, którzy dokonali zgłoszenia glifosatu w celu włączenia go do załącznika I do dyrektywy 91/414. Sprzeciwia się ona ujawnieniu informacji dotyczących zanieczyszczeń i profilu analitycznego partii na tej podstawie, że pozwoliłoby to odtworzyć metodę produkcji substancji czynnej i związanych z nią tajemnic handlowych, jeśli nie jest możliwe odróżnienie i wyodrębnienie różnych kategorii informacji. Wreszcie Komisja twierdzi, że wszystkie informacje istotne z toksykologicznego punktu widzenia i dotyczące wpływu na zdrowie substancji czynnej zostały ujawnione jej decyzją z dnia 6 maja 2011 r., podnosząc również, iż skarżące nie wskazują powodów, dla których już ujawnione dokumenty nie są wystarczające do oceny zasadności procedury włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414.
- 65 Po czwarte, należy przypomnieć, że w ramach środków dowodowych Sąd zapoznał się ze spornym dokumentem, który dzieli się – jak przypomniała Komisja w piśmie załączonym do spornego dokumentu – na poddokumenty.
- 66 Pierwszy poddokument zawiera m.in. punkt „C.1.2. Szczegółowa specyfikacja substancji czynnej (załącznik II A 1.9–1.11)”, przedstawiający po pierwsze zgłoszenia wniesione do państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy przez przedsiębiorców dążących do włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414 i określający różne zanieczyszczenia obecne w wyprodukowanym glifosacie, a także dokładną lub maksymalną ilość każdego z tych zanieczyszczeń [pkt „C.1.2.1. Tożsamość izomerów, zanieczyszczeń i dodatków (załącznik II A 1.10)”, s. 11–61], a po drugie profil analityczny testowanych partii, przedstawiający w formie tabel ilości wszystkich zanieczyszczeń obecnych w różnych partiach, a także ilości minimalne, średnie i maksymalne każdego z zanieczyszczeń, metody analizy i zatwierdzania danych zostały również przedstawione przez większość danych przedsiębiorców [sekcja „C.1.2.2. Profil analityczny partii (załącznik II A 1.11)”, s. 61–84]. Pierwszy poddokument zawiera również punkt „C.1.3. Szczegółowy opis przygotowań (załącznik II A 1.4)”, opisujący skład środka ochrony roślin zawierającego glifosat produkowanego przez każdego z przedsiębiorców, którzy dokonali zgłoszenia tej substancji czynnej (s. 84–88).
- 67 Jedyna część drugiego poddokumentu (zob. pkt 17 powyżej) składa się z tabeli, gdzie są wymienieni różni przedsiębiorcy, którzy zgłosili glifosat, wzór strukturalny każdego zanieczyszczenia obecnego w substancji czynnej każdego z rzeczonych przedsiębiorców i dokładna lub maksymalna ilość każdego z tych zanieczyszczeń (s. 1–6).
- 68 Trzeci poddokument zawiera m.in. dwa punkty zatytułowane odpowiednio „C.1.2. Szczegółowa specyfikacja czystości substancji czynnej” i „C.1.2.1. Tożsamość izomerów, zanieczyszczeń i dodatków (załącznik II A 1.10)” (s. 4–13). Punkt C.1.2 przedstawia różne zanieczyszczenia zawarte w glifosacie trimesium oraz dokładną lub maksymalną ilość każdego z tych zanieczyszczeń (s. 4) i profil analityczny testowanych partii, przedstawiony w formie tabel ilości wszystkich zanieczyszczeń obecnych w różnych partiach, (s. 7). Punkt C.1.2.1 jest przedstawiony w formie tabeli podobnej do tej znajdującej się w drugim poddokumencie i zawierającej informacje o tym samym charakterze (s. 8–13).
- 69 Należy stwierdzić, jak utrzymują skarżące, że znaczna część danych pochodzących z poddokumentów stanowiących sporny dokument, wymienionych w pkt 66–68 powyżej, dotyczy identyfikacji i ilości różnych zanieczyszczeń obecnych w substancji czynnej zgłoszonej przez każdego z przedsiębiorców, którzy wzięli udział w procedurze włączenia glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414. Ze względu na to, że ta substancja czynna powinna być włączona do środka ochrony roślin, bezsporne jest, że będzie ona uwalniana do powietrza, przede wszystkim w drodze rozpylania, tożsamość i ilość każdego zanieczyszczenia zawartego w takiej substancji stanowią informację, która w dostatecznie bezpośredni sposób dotyczy emisji do środowiska, jak słusznie wskazały skarżące (zob. pkt 62, 63 powyżej).

- 70 Należy jednak wyjaśnić, że nazwa i dokładna lub maksymalna ilość zanieczyszczeń obecnych w substancji czynnej zgłoszonej przez każdego z zainteresowanych przedsiębiorców stanowi jedyną informację poszukiwaną przez skarżące, jak twierdziły one na rozprawie.
- 71 W odniesieniu do profilu analitycznego testowanych partii należy również stwierdzić, że informacje dotyczące ilości wszystkich zanieczyszczeń obecnych w różnych partiach oraz minimalne, średnie i maksymalne ilości każdego z tych zanieczyszczeń (zob. pkt 66–68 powyżej), które są przedstawione w formie tabel dla każdego z przedsiębiorców, którzy złożyli wniosek o włączenie glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414 w pierwszym poddokumencie i w formie tabel podsumowujących w drugim i trzecim poddokumencie, z wyjątkiem wzorów strukturalnych zanieczyszczeń zawartych w tych dwóch ostatnich tabelach, stanowią informacje dotyczące – w dostatecznie bezpośredni sposób – emisji do środowiska.
- 72 Natomiast informacje dotyczące metod analizy i zatwierdzania dostarczonych danych w celu ustalenia profilu analitycznego partii nie stanowią informacji dotyczących emisji do środowiska, przy założeniu, że z analizy jedynej części spornego dokumentu zawierającego takie informacje, czyli punktu „C.1.2.2. Profil analityczny partii (załącznik II A 1.11)”, stanowiącego część punktu C.1.2 pierwszego poddokumentu, nie wynika, aby zawierał on elementy pozwalające na dostatecznie bezpośrednie ustalenie poziomu emisji do środowiska różnych składników substancji czynnej.
- 73 W odniesieniu do składu środków ochrony roślin opracowanych przez przedsiębiorców, którzy złożyli wniosek o włączenie glifosatu do załącznika I do dyrektywy 91/414, wystarczy stwierdzić, że dokładne ilości, na kilogram lub na litr, substancji czynnej i dodatków wykorzystanych do jej wyprodukowania znajdują się w punkcie „C.1.3. Szczegółowy opis przygotowań (załącznik III A 1.4)” pierwszego poddokumentu oraz że chodzi o informacje, które w dostatecznie bezpośredni sposób dotyczą emisji do środowiska (zob. pkt 69 powyżej).
- 74 Żaden z argumentów przedstawionych przez Komisję nie może podważyć stwierdzeń dokonanych w pkt 69–73 powyżej, ponieważ nie pozwalają one wykazać, że wnioskowane informacje nie dotyczą emisji do środowiska (zob. pkt 64 powyżej).
- 75 Z powyższego wynika, że Komisja dopuściła się błędu w ocenie, odmawiając udzielenia dostępu do spornego dokumentu w zakresie, w jakim wniosek o udzielenie dostępu odnosił się do informacji dotyczących emisji do środowiska, czyli po pierwsze „tożsamości” i ilości wszystkich zanieczyszczeń obecnych w substancji czynnej zgłoszonej przez każdego przedsiębiorcę, które zostały sprecyzowane w pkt 70 powyżej, zawarte w pkt C.1.2.1 pierwszego poddokumentu (s. 11–61), w pkt C.1.2.1 drugiego poddokumentu (s. 1–6) oraz w pkt C.1.2.1 trzeciego poddokumentu (s. 4 i 8–13), po drugie, zanieczyszczeń obecnych w różnych partiach oraz minimalnych, średnich i maksymalnych ilości każdego z tych zanieczyszczeń, znajdujących się, dla każdego przedsiębiorcy, w tabelach zawartych w pkt C.1.2.2 pierwszego poddokumentu (s. 61–84) oraz w pkt C.1.2.4 trzeciego poddokumentu (s. 7), a po trzecie, składu środków ochrony roślin opracowanych przez przedsiębiorców, zawartego w pkt C.1.3 zatytułowanego „Szczegółowy opis przygotowań (załącznik III A 1.4)”, pierwszego poddokumentu (s. 84–88).
- 76 W konsekwencji należy przyjąć drugi zarzut skargi i bez konieczności badania zarzutów pierwszego i trzeciego stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odmówiono w niej udzielenia dostępu do informacji określonych w pkt 75 powyżej.

W przedmiocie kosztów

- 77 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżące.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 sierpnia 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia dostępu do tomu 4 projektu sprawozdania z oceny, sporządzonego przez Republikę Federalną Niemiec jako państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy, substancji czynnej pod nazwą glifosat, na podstawie dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin w zakresie, w jakim odmawia ona stronom udzielenia dostępu do rzeczonoego tomu zawierającego informacje dotyczące emisji do środowiska: „tożsamość” i ilość wszystkich zanieczyszczeń obecnych w substancji czynnej zgłoszonej przez każdego przedsiębiorcę, zawarte w pkt C.1.2.1 pierwszego poddokumentu (s. 11–61), w pkt C.1.2.1 drugiego poddokumentu (s. 1–6) oraz w pkt C.1.2.1 trzeciego poddokumentu (s. 4 i 8–13) tego tomu; zanieczyszczenia obecne w różnych partiach oraz minimalne, średnie i maksymalne ilości każdego z tych zanieczyszczeń, znajdujące się, dla każdego przedsiębiorcy, w tabelach zawartych w pkt C.1.2.2 pierwszego poddokumentu (s. 61–84) oraz w pkt C.1.2.4 trzeciego poddokumentu (s. 7) rzeczonoego tomu; skład środków ochrony roślin opracowany przez przedsiębiorców, zawarty w pkt C.1.3 zatytułowanym „Szczegółowy opis przygotowań (załącznik III A 1.4)” pierwszego poddokumentu (s. 84–88) tegoż tomu.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 października 2013 r.

Podpisy